

Nu există reguli speciale pentru bufoni?

de Florin Șlapac

Am văzut prea mulți artiști căzînd în manej, asemenea unor saltimbanci sfîrșiți, plictisiți de plictiseala pe care o răspîndesc î jur, fluierați sau tîrîți afară din conul de lumină al rampei de către îngrijitorii circului, mi se tînguie bătrînul saxofonist, scărpinîndu-și trist perciunii ca niște șobolani. De ani de zile vre să-și părăsească instrumentul care i-a adus atîtea bucurii de fap și să-și încerce norocul pe post de gurist, ca să iasă mai în față, să-și exprime amărăciunea într-un mod mai accesibil. Știu că nu are voce și tot încerc să-l conving să renunțe, degeaba îi spun că e un stilist tenace și desăvîrșit, că saxofonul ar putea într-o bun zi să-l tîrască după el, sus, pe treptele gloriei. Dar el nu și nu. Vrea neapărat să dea din gură. Are o întreagă teorie despre asta În procesul emisiunii sunetului, afirmă el hotărît, e necesară o dominare cît mai perfectă a corpului, total lipsită de crispări. C să ajungă la senzația de eliberare, un solist trebuie să-și controleze deschiderea și închiderea laringelui, să evite întreruperea sunetului prin închiderea gurii, urmărind mobilizare lui prin ocluzia glotei. Să controleze cantitatea de aer care se emite. Să încerce obținerea deschiderii glotei pe cît posibil în momentul aspirației pentru a acumula cît mai mult aer de rezervă. Mie, unuia, caut eu să-l consolez, saxofonul mi se pare un instrument deosebit de complex, care la rîndul lui cere un meșteșug tot atît de complicat. Dar el, nu, o ține pe-a lui. Rolul de a fi principalul element de transformare, în procesul de emisiune, în ce privește calitatea sunetului, îi revine fără îndoia gurii. Ca să nu mai vorbim de faptul că limba trebuie proiectată cînd înainte, cînd înapoi, cu vîrful sprijinit de incisivii inferiori. Necazul e că incisivii inferiori lui îi lipsesc, dar dacă își ține gura închisă, pare un bătrîn de-a dreptul combustibil, gata să ia foc î momentele cheie ale unei improvizații pline de temperament. Afișează un surîs acru, în permanență, pentru că nu știe niciodat

